

[Jørgen Jørgensen (Løjre).]

Det ærede medlem talte om det trivielle i, at han stadig skal svare mig på, hvad jeg spørger om, men jeg har ikke bedt det ærede medlem om at svare. Jeg har forøvrigt også bidraget til, at han ikke som udenrigsminister skulle få den ulejlighed at svare mig ved disse debatter. Så det kan vi vist lade ligge. Forskellen mellem vore synspunkter er, at det ærede medlem mener, at jo mere vi ruster, jo bedre balance der bliver mellem de to store magtgrupper, jo nærmere kommer man freden. Dette synspunkt føler jeg mig ikke så overbevist om er rigtigt. Jeg er tvivlende overfor, at oprustning i verden fører til fred, og jeg tror, jeg har historiens dom bag mig, når jeg siger, at dette har historien vist ikke blev tilfældet. Jeg tror heller ikke på, at det bliver herefter.

Aksel Larsen: Den højtærede udenrigsminister siger — og det har han ganske ubestrideligt ret i — at i øjeblikket, da Berlinkonferencen måske næppe er sluttet, er der ingen, der kan påstå, at han har overblik, og derfor er det lidt vanskeligt at føre en udenrigspolitisk debat i dag. Ja, det er rigtigt, men det forekommer mig, at dette udstreger det synspunkt, jeg gjorde gældende i torsdags, nemlig at den udenrigspolitiske debat skulle være kommet noget før, og at det sådan set allerede var rigeligt i torsdags. Det ville have været rimeligt at tage en udenrigspolitisk debat, en debat om Danmarks stilling til de spørgsmål, der måtte formenes at stå i centrum af drøftelserne i Berlin, ved begyndelsen af Berlinmødet, så debatten kunne blive retninggivende for, hvad Danmark skulle sige til de i Berlin forsamlede fire udenrigsministre. Det ville man ikke, man ønskede åbenbart at udskyde den længst muligt. Jeg bekender ærligt, at når man ikke ville tage debatten i torsdags, så ville jeg ønske, at man havde ventet med at tage den, til man havde fået lidt mere overblik. Det har man ikke villet eller måske ikke vovet. Jeg tror, det ville have været en fordel, om man havde ventet i dette tilfælde til efter kommunevalgene, så de foreløbige resultater af Berlinkonferencen lå klart, og så taget debatten. Som det er nu, bliver det naturligvis noget utilfredsstillende. Jeg vil formode, at vi meget snart vil være inde i en situation,

hvor det bliver nødvendigt her i tinget at drøfte konkrete udenrigspolitiske spørgsmål i forbindelse med den videre udvikling omkring Europahæren og omkring Tyskland, men det er ganske vist spørgsmål, som vi af gode grunde er afskåret fra at diskutere eller tage stilling til i dag, da vi nok kan have vore formodninger om, hvilke initiativer der kan blive taget, men dog intet ved med sikkerhed.

Den højtærede udenrigsminister talte mig hårdt til, erklærede, at min tale gjorde ingen gavn; den var ensidig, hård og uforsonlig og gjorde skade i en situation, hvor de demokratiske nationer er optaget af gennem forhandling at nå frem til afspænding. Jeg foreslår den højtærede udenrigsminister, at han, når der er gået en dags tid og hans sind er faldet noget mere til ro, studerer den tale, jeg holdt i dag, og også studerer den tale, jeg holdt i torsdags. Han vil så sikkert komme til den opfattelse, at det hverken var ensidige eller hårde eller uforsonlige taler; han vil opdage, at han i hvert fald i dag har vurderet mine taler forkert.

Jeg beklager meget, hvis jeg har gjort mig skyldig i at fremsætte en forkert oplysning om eller opfattelse af Danmarks stilling i De Forenede Nationer, og jeg beder den højtærede udenrigsminister om undskyldning; men fejlfri er ingen mennesker, og hvis jeg har gjort en eneste fejl i den tale, jeg har holdt, synes jeg ikke, det berettiger til at overfalde mig på den måde, og det berettiger heller ikke udenrigsministeren til derefter at gå uden om det, jeg iøvrigt har sagt. Ja, han gjorde det måske heller ikke, idet han erklærede, at han gerne ville vide, hvad jeg havde at sige om frie valg. Det kalder jeg ikke at gå ind på, hvad jeg har sagt. Jeg har netop udtalt mig om det spørgsmål. Hvis den højtærede udenrigsminister ikke har opdaget det, er det naturligvis beklageligt, men så kan han indhente det forsømte bagefter ved læsning af talen. Jeg har sagt min mening om det spørgsmål, jeg har sagt min mening om, hvilken fremgangsmåde med hensyn til freden jeg ville anse for at være den rigtigste. På den anden side har vi fået besked om, hvad udenrigsministeren i hvert fald endnu mener er det rigtigste, mest tydeligt måske derigennem, at han forsøger at tage sin tyske partifælle